

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Για τον ποιητή Σαντέιγ διαγροῦνται τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο:
"Ἐνα χειμωνιάτικο θράδι, ὁ ποιητὴς ἐπιωστρέφοντας ἀγάπ' ἀπὸ τὴν δώδεκα σὸ ἐνοδοχεῖο ὅπου ἐμενε, ἔβηκε τὴν πόρτα κλεισμένη καὶ χτύπησε νὰ τοῦ ἀνοίξουν.

'Ο θυρωρὸς ὅμως εἶχε ῥητὴ διαταγὴ νὰ μὴν ἀνοίγῃ σὲ κανέναν τέτοιαν ὥρα.

—'Αναίξε, σὲ παρακαλῶ, φώναξε ὁ ποιητὴς. Δὲν καταλαβαίνεις ἔτι θὰ παγώσω περιμένοντας ἐδῶ...

—Ἐτε παραώσεις, εἶτε...ψηθῆς, μοῦ εἶνε ἀδιάφορον, κύριε! Σοῦ τῶπα καὶ σοῦ τὸ ξαναλέω: Τέτοιαν ὥρα δὲν ἀνοίγω σὲ κανέναν. Μὴ χάνεις, λοιπὸν, ἀδικὰ τὰ λόγια σου!

'Ο ποιητὴς εἶχε ἀπελπισθῆ ὅτι θὰ ἐπιθεῖ τὸ στενοκέφαλο θυρωρὸ. Ἐτρεμάστηκε μάλιστα νὰ φύγῃ, ὅταν μιὰ ἰδέα τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ: "Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα χρυσὸ νόμισμα καὶ πλησιάζοντας τὴν πόρτα, ρώτησε μὲ μελιχρὸ τόνο:

- Μπάριμπο-Θωμά, ἐσὺ εἶσαι;
—Ναί. Καὶ τοῦ λόγου σου ποιὸς εἶσαι;
—Εἶμαι ὁ Σαντέιγ.

—'Α, ὁ Σαντέιγ ὁ ποιητὴς; Νᾶσαι καλά, ἀλλὰ πῆγαινε σὸ καλὸ σου... Δὲν σοῦ ἀνοίγω.

—'Ακουσε, μπάριμπο Θωμά, ξαναλεῖ ὁ Σαντέιγ περιμένοντας τὸ χρυσὸ νόμισμα ἀπ' τὴν χαραμὰδα τῆς πόρτας. Πάρε νὰ πῆς πῶσαι γέρος ἄνθρωπος κ' ἀνοίξῃ μου, σὲ παρακαλῶ!

'Ο θυρωρὸς πῆρε τὸ νόμισμα καὶ τράβηξε συγχρόνως τὸ σύστη τῆς πόρτας.

—Πέρασε, παλληκάρη μου, πέρασε ποιητὴ μου, εἶπε τσεπώνοντας τὸ πορμπαὸν καὶ κανοντας ἓνα σωρὸ ὑποκλίσεις.

Μόλις ὅμως ὁ ποιητὴς προχώρησε λίγο, κοντοστάθηκε ξαφνικὰ προσποιούμενος ὅτι εἶχε ξεχάσει ἓνα βιβλίο ἔξω.

'Ο ὑποχρωστικὸς θυρωρὸς, γεμάτος εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν ἀνέλιπστη γενναιοδορία τοῦ ποιητῆ, ἔτρεξε ἔξω νὰ τοῦ φέρῃ τὸ βιβλίο, ἀλλ' ὁ Σαντέιγ ἔκλεισε ἀμέσως πίσω του τὴν πόρτα. 'Ο θυρωρὸς τὴν εἶχε πᾶθει γιὰ καλά.

—Κύριε Σαντέιγ, φώναξε, χτυπώντας τὴν πόρτα καὶ τουτσορίζοντας ἀπὸ τὸ κρῦο. Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ κάνετε; Ἐγὼ σὰς ἀνοίξα μ' ὅλη τὴν εὐγένεια κ' ἐσεῖς...

—Κί' ἐγὼν θὰ σοῦ ἀνοίξω μ' ὅλη τὴν εὐγένεια, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ ποιητὴς. Σέρεξ ὅμως πόσο κοστίζει αὐτό... Ἐμπρός, λέγε, προτιμᾷς μείσα ἢ ἔξω—γιατί δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω.

'Ο θυρωρὸς, βλέποντας ὅτι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κοιμηθῇ ἔξω καὶ συγχρόνως νὰ χάσῃ καὶ τὴ θέσι του, ξαναβᾶλε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὸ χρυσὸ νόμισμα ἀπὸ τὴν χαραμὰδα, λέγοντας:

—Πάντοτε εἶχα τὸ φόβο ὅτι λεπτὰ ποῦ προέρχονται ἀπὸ ποιητὴ, δὲν μποροῦν νὰ μείνουν πολὺ ἐπάνω μου.

πὸν ὅτι θὰ ἐπαῖξα σ' ἓνα θέατρο τοῦ Μπροντουαίη;

Τὸ θράδι τῆς πρώτης ἐμφανισεῶς μου εἶχα ἓνα τόσο τρομερὸ «τρεκ» ποῦ δὲν μποροῦσα, ὅσο θρσικόμουν σὲ παρασκηνία, ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου! "Ὅταν ὅμως ἐρέθηνα στὴ σκηνή, μοῦ φάνηκε ὅτι εἶχα μπῆ σ' ἓνα μαγικὸ κόσμον, κ' ἐπαῖξα μὲ τόση ἀνεσι καὶ μὲ τόση φροσικότητα, μ' ὄση κινούμαστε καὶ ζοῦμε στὰ ὄνειρά μας...

Οἱ πρώτοι ρόλοι μου δὲν ἦταν βέβαια περιφρμιοι, μὰ μὲ τὴς μωχρὲς ἐπιτυχίης μου ἀρχισα νὰ γίνωμαι γνωστὴ κ' ὕστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνον ἔκανα τὴν ἐμφρνωσί μου ὡς πρωταγωνίστρια πὸ «Μπᾶντ γκέρλ», τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἐκείνης τῆς «σαῖζόν» σὸ Μπροντουαίη!

Ἐἶχα γίνε πειὺ «βεντέττα»! Ἡ μητέρα μου καμάρωνε ὅταν ἔβλεπε τ' ὄνομά μου μὲ μεγάλα γράμματα στὴς ρεκλάμες κ' ὁ πατέρας μου εἶχε κλείσει τὸ ὀδοντοιατρεῖο του κ' εἶχε γίνε ὁ «μᾶνατζέρ» μου!...

Τὸν τρίτον χρόνον τῆς θεατρικῆς μου «καρριέρας» γνώρισα ἓνα θράδι σὸ θέατρο, μετὰ τὴν παράστασι, ἓνα μεγάλο σκηνοθέτη τοῦ Χόλλυγουντ, τὸν περιφρμη σκην-θέτη Ρουμπὲν Μαμουλιάν!

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ σημαντικὴ γνωριμία τῆς ζωῆς μου. 'Ο Ρουμπὲν Μαμουλιάν μὲ πρότεινε νὰ παίξω τὸ ρόλο τῆς Νᾶν στὰ «Σταυροδρόμια τῆς πόλεως» σὸ καινούριον του φιλμ. «Παρτεναίρ» μου θὰ εἶχα τὸν Γκάβν Κούπερ!

'Η πρότασις αὐτὴ μ' ἐνθουσίασε, γιὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ θέατρο σὸν κινηματογράφον εἶνε κάτι πολὺ συνηθισμένο σ' ἐμᾶς ἐδῶ, στὴν Ἄμερικὴ, φτάνει μόνο νὰ βουθήσῃ ἡ τύχη... Κί' ἐμένα ἡ τύχη μὲ βουθήσε ἀκόμη μιὰ φορὰ.

Μετὰ τὴ γνωστὴ ἐπιτυχία τοῦ φιλμ τοῦ Μαμουλιάν, ἤρθε ἡ σειρά τῆς «Ἀμερικανικῆς Τραγωδίας», στὴν ὁποῖαν πρωταγωνίστησα πάλι μὲ «παρτεναίρ» τὸν Φίλιπς Χόλυ. Αὐτὰ τὰ δύο φιλμ ἦταν ἀρετὰ γιὰ νὰ μὲ κάνουν «ἀστέρη». Ἐγκατέλειμα λοιπὸν τὸ Μπροντουαίη γιὰ τὸ Χόλλυγουντ καὶ σὰς ἐξομολογοῦμαι ὅτι δὲν μετανόησα διόλου γι' αὐτό. Ἡ ζωὴ ἐνὸς «ἀστέρου» εἶνε πιὸ ὁμορφῆ καὶ πιὸ εὐτυχιμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ μιᾶς «βεντέττας» τοῦ θεάτρου.»

ΣΥΛΒΙΑ ΣΙΝΤΝΕΥ.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

'Ηταν στὴ Ζώνιθ... Χλωρὸ, ἀπαλὸ τὸ μεσημέρι.
Μὲς σὸ χερμῶνα ἀνάσαινε ξανθὸ τὸ καλοκαίρι.
'Ἀπλοῦνε ὁ ἥλιος τὰ χρυσα στρωσάδια στὴς ἐλαιώνες,
Κρεμοῦσαν ἢ κληματιστὲς τὰ περφυρὰ σταφύλια,
Στὴς φράχτες ποῦ ἀνεβαῖναν τραγώντας ἀνεμώνες
'Ἐπαῖξε ἢ σπῖθα τοῦ φροτὸς καὶ τὸν πωλιῶν ἢ τρέλλια.

Κί' ὁ κνηγρὸς σημάδεψε καὶ μὲ τὴν τσιφικιά του,
Ποῦ ἄρμονιζότανε κ' αὐτὴ μὲς στὴν ὄραϊον ἡμέρα
Στὸν ἀκαρπὸ λιγὸθμον ἀνασασμὸ τοῦ ἀέρα,
Διὸ μᾶθρα σποθῶτα φερα καπέθηναν μπροστὰ του.
Μακαρισμῶνος θᾶνατος τὸν ἐφρῆε σὸ χῶμα
Τὸν κῶσουρα τὸ σφρηρικτὴ στὴν ὥρα ἀπάνω ποῦ
Τὸ λαμπερο του ἔβιδε κερμαπαρῖνον στόμα
σὸ μέλι ἐνὸς καρποῦ.

ΣΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η ΑΓΑΠΗ

—Εἶνε κακὴ ἡ γυναῖκα σου; —Εἶνε καλὴ ἡ γυναῖκα σου;
—'Αχ! ὄχι! —'Αχ! ὄχι!
εἶν' ἄγγελος· μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ εἶν' ὄχεντρα· μὰ πῶς νὰ σοῦ τὸ
(πῶ; πῶ;)
μ' ὄλα τὰ κάλλη καὶ τὴς χάρες (πῶχει, μ' ὄλο τὸ δολερὸ φαρμάκι πῶχει,
(πῶχει, δυστυχιαμένος! δὲν τὴν ἀγαπῶ. δυστυχιαμένος! ἄχ! τὴν ἀγαπῶ!)
I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΕΡΠΑΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Μ' ἀρέσει ἐσὸ νὰ μὲ χτυπᾶς, χιποταρωτικὴ ἐφρῆχ',
Καὶ νὰ ὀροσίξῃς τὸ γυμνὸ τὸ μετωποῦ μου,
Σὲν μὲσ' ἀπὸ μιὰν ἄευσσοσ' ἀργὸ μου ἔημα ν' ἀντηχῇ
Καὶ νὰ διαλύεται σὸ νερὸ τοῦ φροτισμένου ὀρόμου.

ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΑΝΘΟΣ

'Απάνω ἀπὸ τ' ἀνθράκινα κ' ἀπ' τὴ λαχτᾶρα τῆς ζωῆς.
Τὸ ὀδό ἀνθεῖ, τὸ σύγγερον ἴσμιτε χρυσο σπῆ ὄνησ',
Καὶ βλιβερώτερα ἀπὸ σε, ποῦ πεταλοῦδα θὰ καψῆς,
Τὸ χρῶμα ἐκείνο θὰ σόντη καὶ τ' ἄθος θὰ μαδησῇ...

Ο ΚΥΚΝΟΣ

'Ο καταβράχτης τοῦ νεροῦ βουίξει πάντα καὶ ξεσπᾶ,
Χίλιες φοβέρες σὸν ἄρρο, τὸ κύμα ἄχρὸ καὶ σκόνη,
Κί' ὁ κύκνος πλεῖ ἀτάραχος καὶ μῆτε τὰ φτερά χτυπᾶ,
Μόνον τ' ἀνοίρει κάποτε καὶ τὸ κεφάλι ὑψώνει.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στὸν κῆπο μὲς θρσικόμα σ' ἀφρωτὴ ἀπόμῃ προσευχῇ,
Τὰ φύλλα ἀκούω τὰ χρυσοφρμια, τ' ἄνθια ποῦ μαρμαθῆκανε,
Κ' ἡ μαυροφρομένη μου κλίνει ἐλαθρητικὴ ψυχῇ
Καὶ μνημονεῖται τοῦς νεκροῦς, ποῦ ἀπολορημοτηθῆκανε.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΡΗΛ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

"Ὡ ἐσὺ γρησιῶμα ἀναγυρτὴ στὴ θύρα τὴν κλεισμένη!
Σὲν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ, τί στίχο νὰ σοῦ πλέξω;
Μουᾶξεις τὴ μάτρη μου ζωῆ, ποῦ σὸν ἐσένα μένει
Κί' ἀπ' τοῦς ἀνθρώπους μακρὰ κ' ἀπὸ τὸν κόσμον ἔξω...

ΑΡΓΑ

Χαῖρε, παμπόθητε γιαιέ, ποῦ τῶρα μάτια μᾶς κλεῖ,
Τὰ μάτια πίσω στρέφοντας, μιὰ μαγεμένη σου ἄκη,
'Ὡ πῶς ληρημοτηθῆκαμε παίζοντας ἄφρονα οἱ τρέλλοι,
Καὶ πῶς ἐρεθῆκαμε ἄξαφνα μὲσ' στοῦ πελάου τὰ μακρῇ...

ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΤΟ ΓΙΟΥΛΙ

Σὲ ἀγαπῶ γιὰ τὸ ἄγνο καὶ γαλανὸ σου χρῶμα
μοῦ ἐνθουμίζει τ' οὐρανοῦ τῆς Ἀττικῆς τὸ δῶμα,
τὰ γαλανὰ μᾶς τὰ ἔσπᾶ ἀπὸν τ' ἀηδόνι ψάλλει
καὶ τοῦ Φαίηρου τὸ γλυκὸ κ' ὄραιο περιγιάλι,
ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχα φαυθὸ κ' ἀμερμηνο παιδάκι
μὲ δίχως δακρυ στὴ μαστὰ καὶ στὴν καρδιά φαρμακι.
Μὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο, ὄραιο μου λουλοῦδι,
γιὰ τὸ εἶχε στὰ ξαπθὰ μιλιά ἐν' ἀγγελιοῦδι,
τὴ νύχτα ποῦ ἐμισφρα μὲ μάτια δακρυσμένα,
καὶ γιὰ γλυκειὰν ἀνάμτησι σὲ ἔδωκε σὲ μένα.
Καὶ πιὸ πολὺ σὲ ἀγαπῶ, λουλοῦδι μου, ἀκόμα
γιὰ τ' εἶχαμε τὸ μάτια τῆς τὸ γαλανὸ σου χρῶμα.

Θ. ΒΕΛΜΑΝΙΤΗΣ